

PETROVICS BOSKÓ:

Vihar

(a munkás éneke)

I.

Szeretem a reggelt s az estét, halk s vibra perceket,
s mikor duzzadt folyók a medrük átugorják,
amikor tavaszi eső tavaszi csirát kelteget,
a csend fehér virágát, vihar zúzó haragját,

ahogy a mezőn nyargal, vagy hömpölyög sötétén,
szeretem, ami forr, él, ami lélezkzik, zajlik
És most, vígan süvöltve, a szívemen is, érzem,
vihar kei. Árbocom a szélirányba hajlik.

A szívben, ahol tegnap csak éjek, álmok voltak
de minek emlegetni, beszéljünk ma a máról.
Ez a vihar bő bennem, megtölt, elmerít, fölkap,
kócos fejét felüti a munka néma mámorából.

II.

Korareggeli léptek, munkás nap, boldog este,
gondolatok a szemben, simító kezű kedves
— életem, mint az óra, pontos és egyenes, de
milyen viharokat szül, milyen álmokkal vemhez,

én tudom csak, és ti, akiket, mint engem — s együtt vélem —
a munka hajt, míg gépek nyögnek és dübörögnek,
ha zabolázza őket a kéz s az ész kevéryen, —
süvöltést hallok. És tudom, felszárítja a könnyet,

és új tavaszt rüggyeztet az elvetett magokból,
gondolat rágyogását acélban veri vissza,
az ég falán dörömböz, börtön-bástyákat rombol,
s a föld lehelletétől nyugodt és bölcs és tiszta!

. S ha megszólalunk ritkán, nem tudjuk, szó érint-e meg,
vagy egy meleg madár, mely közös szívünket hordja,
benne erőt, és hitet, és — bús emlékeket:
a múltat, melyből bölünk, földet hányva a holtra.

III.

Hallom — viharok kelnek, csikorgatják, csavarják
vérem és erőm eleven árbócait.
S aztán, mint ahogy hullám mossa a part homokját,
ejtik rám könnyű, szelíd, sejtelmes csókjait.

És hangok töltenek meg. Amit látok és hallok,
a munka: gondolat, gép, örök, zajgó beszéde.
Csurránó csoda-anyaggal megtölt szívem és markot —
édes beleszédülni fárasztó ütemébe.

S önmagadból, kezemből, az álmomból, de ébren,
éplt képére képet, roppant fény-palotát.
Nézd — a gyermek ajkán, a zászlókon, az égen
kacag, nő, felviharzik: Köztársaság!

Nem tudom tavasz van-e, vagy ősz, és hány az óra,
vagy furcsa rémületben magamra sem találok.
Csak hallgatom, gép zaja és könyv fölé hajolva
a vihar-munkát. S hazámnak győzelmet kapálok!

Husvéth Lajos: Aratás előtt

PETROVICS BOSKÓ:

Autóbuszon

Sokan utaznak az autóbuszon,
diák, munkás, gazdasszony, lakodalmi
népség, pityókás zenészek, megannyi
tarka kép, sokféle élet, ám tudom,

valami kapocs, mély, titkos szálú fon
utast utashoz, — gyenge még, de nem talmi —
pár perc, és egy akarattal akarni,
egy gondon töprengeni mind régi rokon.

Búzafölde kétoldalt. Aratás, ének,
gép villogtatja háta zöld ezüstjét
— egyszerre vége a beszélgetésnek,

s a tekintet arany mezőn repül szét.
Mintha mind gondos gazdáik lennének
a földnek, hogy termését fölbecsüljék.

»Mint az acél!« mondják, és nagyon büszkék.

Petrovics Boskó, költő, elbeszélő és tanulmányíró Nagyváradon született, 1915-ben. Már gyermekkorában a Szerémségbe került, középiskoláit Noviszádon végezte, bölcsészeti tanulmányait pedig Beográdban és Münchenben. Irodalmi munkásságát huszonegyéves korában, 1936-ban kezdte. A »Naš život« (Életünk) és »Vojvodjanski zbornik« (Vajdasági szemle) című haladószelemű folyóiratban jelentek meg első versei. A felszabadulás után egy ideig újságírással is foglalkozott, jelenleg a Szerb Matica könyvkiadóvállalat vezetője.

Petrovics lírája egyénhangú, elsősorban a formai tökély jellemzi verseit. Egyike Vajdaság legtehetségesebb szerb poétáinak. Elbeszéléseiben leginkább a Felszabadító harc témáival foglalkozik, kiforrott stílussal és erős realizmussal. Mint tanulmányíró is feltűnt, sikerrel foglalkozik a jugoszláv irodalom aktuális kérdéseivel éppen úgy, mint idegen irodalmak problémáival. Petrovics ismert fordító, németből átültette Heinrich Mannt és Gotfried Kellert.